

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: J. Ř., zastoupen JUDr. Tomášem Máchou, advokátem se sídlem Blanická 25, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2012, čj. KUZL-53326/2012, sp. zn. KUSP-53326/2012/DOP/Ze, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2013, čj. 41 A 46/2012 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 17. 11. 2011 v 20:10 hod. se měl žalobce dopustit přestupku tím, že řídil automobil značky Mitsubishi, registrační značky X, na ulici Havlíčkové v Kroměříži, a to ve směru z centra obce na obec Rataje rychlostí 78 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení rychlosti 75 km/h). V daném místě byla maximální povolená rychlost 50 km/h. Překročením povolené rychlosti měl žalobce porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona se dopustil přestupku. Žalobce byl přítomnou hlídkou Policie České republiky s přestupkem seznámen, avšak s vyřízením blokovou pokutou nesouhlasil.

Uvedl, že celou věc chce řešit ve správním řízení. Proto bylo sepsáno *Oznámení o přestupku*, které bez dalšího vyjádření žalobce podepsal.

[2] Po posouzení skutečností uvedených v oznámení o přestupku a po provedení šetření v evidenční kartě řidiče Městský úřad Kroměříž (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „správní orgán“) rozhodl dne 1. 12. 2011 příkazem o vině žalobce a uložení pokuty ve výši 3.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odpor. V následujícím řízení se neúčastnil ústního projednání přestupku (proběhlo dne 23. 4. 2012). Žalobce se pak vyjádřil k podkladům rozhodnutí (vyjádření ze dne 3. 5. 2012), přičemž namítal svou neúčast na ústním jednání a požadoval nové projednání přestupku. Správní orgán I. stupně poté, bez dalšího ústního projednání přestupku, rozhodl o žalobcově vině a uložil mu pokutu ve výši 3.000 Kč (rozhodnutí ze dne 18. 7. 2012).

[3] Žalobce následně podal odvolání. V řízení o odvolání Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „žalovaný“) přezkoumal soulad napadeného prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy (rozhodnutí ze dne 22. 10. 2012). Žalovaný přitom pouze změnil výrok správního orgánu I. stupně tak, aby vyhovoval formálním kritériím pro rozhodnutí o přestupku. Žalovaný neshledal žádné pochybení při doručování, neboť žalobce neměl v době odeslání předmětného předvolání datovou schránku zřízenou. Výtky ohledně neakceptace omluvy z ústního jednání nebyly dle žalovaného důvodné. Žalobcovo jednání žalovaný označil jako „*(ne)vhodné procesní taktizování vedoucí k dosažení zániku odpovědnosti za přestupek, a nikoliv za uvědomění správního orgánu o důležitých důvodech bránících obviněnému ve výkonu jeho práv.*“ Namítané nezákonnosti spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nevěrohodnosti policistů a nedostatečném odůvodnění rozhodnutí žalovaný neshledal opodstatněné.

[4] Toto rozhodnutí pak žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Brně. Soud žalobu zamítl. Konstatoval, že předvolání k ústnímu projednání (ve kterém byl přestupek projednán) bylo správně doručováno na adresu, kterou si žalobce pro doručení sám zvolil. Žalobce sice tvrdil, že tehdy datovou schránku zřízenou měl, ale v tomto směru nepředložil žádný podklad. Dle soudu se předvolání k ústnímu jednání dostalo do dispoziční sféry žalobce (ačkoliv bylo doručeno fikcí). Bylo věcí žalobce, aby v řízení byl aktivní. Ten se ale neúčastnil ústního projednání přestupku, nenahlížel do správního spisu a ani nenavrhoval další důkazy. Správní orgán, který zjišťoval stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy. Krajský soud tudíž konstatoval, že všechny námitky co do nedostatků zjišťování skutkového stavu jsou liché. Krajský soud konečně uvedl, že napadené rozhodnutí, v rozsahu druhu sankce a její výměry, je řádně odůvodněné.

II.

Shrnutí argumentů uvedených v kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a implicitně také d) s. ř. s. Předně se domnívá, že řízení před správním orgánem bylo stížené vadou, jež byla způsobilá ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť postupem správního orgánu I. stupně a následně také žalovaného bylo porušeno právo stěžovatele, aby věc byla projednána v jeho

pokračování

přítomnosti (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Správním orgánům vytýká, že na ústní jednání (ze dne 23. 4. 2012) nebyl řádně předvolán ani o něm prokazatelně obeznámen, v důsledku čehož nemohl bránit svá práva, přispět k jistotě spolehlivě zjištěného skutkového stavu a prokázat svou nevinu. Stěžovatel se ohrazuje proti způsobu doručování správním orgánem I. stupně. V záhlaví odporu proti příkazu sice uvedl *adresu pro doručení*, tuto však nelze dle jeho názoru zaměňovat s *adresou pro doručování* dle § 19 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel si navíc dne 13. 3. 2012 zpřístupnil datovou schránku fyzické osoby. Správní orgán I. stupně přesto stěžovateli vypravil předvolání k ústnímu jednání dne 22. 3. 2012 prostřednictvím držitele poštovních služeb a nedoručoval do již 9 dnů zřízené datové schránky. Stěžovatel se oprávněně spoléhal na to, že orgány veřejné moci mu budou tyto písemnosti v souladu se zákonem doručovat do datové schránky. Pokud má účastník řízení zřízenou datovou schránku, uplatnění fikce doručení dle § 23 odst. 4 správního řádu je vyloučeno (stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2013, čj. 4 As 6/2013 - 28).

[6] Stěžovatel zpochybňuje závěry o skutečném doručení písemnosti (předvolání k ústnímu jednání) do jeho rukou. Ačkoliv správní orgány a posléze i soud uzavřely, že si stěžovatel doručovanou písemnost převzal, ze spisové dokumentace správního orgánu to nevyplývá. Za těchto okolností důkazní břemeno ohledně skutečného doručení písemnosti leží na správním orgánu, který však žádné relevantní důkazy nepředložil. Ze stěžovatelovy žádosti o přerušování řízení, ve kterém se také omlouvá za „*neúčast na případném ústním jednání*“, není možné učinit závěr o skutečném seznámení se s předvoláním k ústnímu jednání na den 22. 3. 2012. Nesprávný způsob doručování může být zhojen tím, že si adresát doručovanou písemnost osobně převezme a o jejím obsahu se fakticky dozví (stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 As 90/2010 - 95). Žalovaný však nepředložil žádný nezpochybnitelný důkaz o osobním převzetí a obeznámení se s písemností.

[7] Krajský soud se údajně nevypořádal s předloženým důkazem. Ačkoliv stěžovatel předložil listinu Sdělení Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2012, čj. MV-119025-5/REG/1-2012, která prokazuje, že datová schránka stěžovatele byla zpřístupněna dne 13. 3. 2012, krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí jen bez dalšího uvedl, že stěžovatel „*v tomto směru žádný důkaz v průběhu soudního řízení nepředložil.*“ Tento důkazní prostředek pak stěžovatel předložil rovněž kasačnímu soudu.

[8] Skutkový stav nemá dle stěžovatele oporu ve spisové dokumentaci, je neúplný a vyžaduje zásadní doplnění, neboť o něm jsou důvodné pochybnosti. Správní orgány nevzaly v potaz stěžovatelovu obranu, a to, že mohlo dojít k nesprávnému měření rychlosti. Správní orgány, potažmo správní soud, se touto vadou řízení, která mohla mít na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, nezabývaly. Námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu se krajský soud věcně nezabýval. Stěžovatel kritizuje, že krajský soud opírá svůj závěr o správnosti měření rychlosti pouze o skutečnost, že měření prováděl policista dopravního inspektorátu, jenž je na tuto činnost specializován; tedy je asi neomylný. Praxe však ukazuje, že opak je pravdou. Na základě stěžovatelova podnětu bylo v přezkumném řízení zjištěno, že policisté měřili rychlost v rozporu s návodem silničního radaru na nesprávně zvoleném stanovišti. Stěžovatel navíc navrhuje provedení důkazu fotkami místa údajného měření a na návod k obsluze radaru.

[9] Stěžovatel konečně správním orgánům a krajskému soudu vytýká, že se dostatečně přezkoumatelně nevypořádaly s uložením sankce a její výměrou, neboť odůvodnění postrádá zásadu zákonnosti, na kterou navazuje zásada individualizace sankce. Ve stěžovatelově případě prý nebyly hodnoceny konkrétní okolnosti způsobu spáchání přestupkového jednání, jeho následku, míry zavinění a osoby pachatele. Zejména není jasné, zda se jednalo o okolnosti přitěžující či polehčující.

[10] Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud předně zvážil výtku vad řízení před správním orgánem, které měly způsobit nezákonnost správního rozhodnutí [důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] včetně opomenutí stěžovatelem navrženého důkazního prostředku krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] (**III.A.**). Poté, co se soud vypořádal s údajnými vadami řízení spočívajícími v neúplném zjištění skutkového stavu věci [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., **III.B.**], posoudil nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu v rozsahu odůvodnění uložení druhu sankce a její výměry [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., **III.C.**].

[13] Kasační stížnost není důvodná.

III.A

K podmínkám projednání přestupku

[14] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že se správní orgán I. stupně předně seznámil s obsahem došlého oznámení, následně provedl šetření v evidenční kartě řidiče a na základě skutečností uvedených v *Oznámení přestupku*, posoudil přestupek jako spolehlivě zjištěný. Rozhodl o uložení sankce v příkazním řízení. Dne 2. 12. 2011 byl stěžovateli zaslán *Příkaz o uložení pokuty*, který mu nebyl doručen, neboť dle sdělení pošty byl adresát na uvedené adrese neznámý. Dne 6. 12. 2011 byla požádána o doručení písemnosti Městská policie Holešov. Dne 5. 1. 2012 byla správním orgánem zjištěna, z výpisu obchodního rejstříku, jiná adresa stěžovatele a téhož dne mu byl *Příkaz o uložení pokuty* na tuto zaslán. V úložní době jej nevyzvedl, proto mu byl dne 17. 1. 2012 na této adrese vložen do schránky. Dne 12. 1. 2012 byla Městskou policií Holešov vrácena písemnost, z důvodu, že na adrese trvalého bydliště se stěžovatel již delší dobu nevyskytuje. Teprve dne 1. 2. 2012 byl správnímu orgánu doručen *Odpor proti příkazu*, v jehož hlavičce stěžovatel označil dvě adresy: adresu trvalého bydliště a „adresu pro doručení“. Dne 1. 2. 2012 byl stěžovatel *předvolán k ústnímu jednání na den 29. 2. 2012*. Tuto písemnost, doručovanou na stěžovatelem označenou adresu pro doručení, si stěžovatel v úložní době

pokračování

nepřevzal, a proto mu byla 14. 2. 2012 vložena do schránky. Poté byla dne 20. 2. 2012 správnímu orgánu doručena *Omluva z ústního jednání* z důvodu dlouhodobě plánovaného pobytu v zahraničí (od 18. 2. 2012 do 6. 3. 2012) a žádost o stanovení nového termínu konání ústního jednání. Dne 12. 3. 2012 byla správnímu orgánu doručena *Omluva – doplnění*, jejíž součástí byla lékařská zpráva a rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, neboť zahraniční pobyt byl ukončen 26. 2. 2012 z důvodu úrazu.

[15] Dne 22. 3. 2012 bylo opětovně obviněnému zasláno *předvolání k ústnímu jednání dne 23. 4. 2012*. Dne 11. 4. 2012 byla správnímu orgánu doručena *Žádost o přerušení řízení* na dobu nezbytně nutnou. V ní stěžovatel uvedl, že jeho zdravotní stav je stále neuspokojivý, nemůže plnohodnotně hájit svá práva, nechce se však svých procesních práv vzdát. Taktéž se omluvil za neúčast na případném ústním jednání. Dne 18. 4. 2012 správní orgán stěžovatele opětovně vyzval k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí a zároveň mu sdělil, že novou omluvu neakceptuje, jelikož z lékařské zprávy je patrné, že má stanovené vycházky a jeho zdravotní stav a úraz ho natolik neomezuje, aby nemohl být účasten ústního jednání. Stěžovatel si také mohl stanovit zmocněnce pro zastupování. Přestupek byl konečně *projednán dne 23. 4. 2012*, a to v souladu s § 74 odst. 1 zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích v nepřítomnosti stěžovatele. Dne 9. 5. 2012 bylo správnímu orgánu doručeno stěžovatelovo vyjádření k podkladům rozhodnutí.

[16] Stěžovatel namítá, že mu nebylo předvolání k ústnímu jednání na den 23. 4. 2012 řádně doručeno a nebyl s ním ani prokazatelně seznámen. Dle § 19 odst. 3 správního řádu může účastník správního řízení, nevylučuje-li to povaha věci, požádat o doručování písemností na adresu pro doručování, zejména může-li to přispět k urychlení řízení. V záhlaví odporu proti příkazu o uložení pokuty za přestupek ze dne 30. 1. 2012 stěžovatel uvedl také „adresu pro doručení“. Stěžovatel následně v žalobě i kasační stížnosti namítal, že tato adresa pro „doručení“ neměla sloužit jako adresa pro „doručování“ podle § 19 odst. 3 správního řádu.

[17] Zdejší soud s argumentem stěžovatele nesouhlasí. Stěžovatel uvedením adresy pro doručení jednoznačně vyjádřil svou vůli, aby mu správní orgán písemnosti v jeho věci na tuto adresu doručoval. Neobstojí argument stěžovatele, že jeho podání hovořilo jen o adrese pro *doručení*, nikoliv *doručování*. Podle § 37 správního řádu správní orgán posuzuje každé podání podle jeho skutečného obsahu. Formální a obsahové náležitosti podání, kterým stěžovatel sdělil adresu pro doručení, je v nynějším případě třeba posuzovat v kontextu celé stěžovatelovy písemnosti, kterou byl odpor proti příkazu o uložení pokuty za přestupek. V situaci, kdy se doručování na adresu trvalého bydliště jeví jako bezúspěšné, správní orgán zcela správně vyhodnotil projev vůle účastníka řízení, který tímto požádal o doručování na adresu odlišnou od adresy trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud schvaluje postup správního orgánu, který nebazíroval na rozdílu dokonavého a nedokonavého vidu (doručení vs. doručování). Pokud by postupoval jinak, mohl by být oprávněně terčem kritiky za nadměrný formalismus, v tomto případě slovíčkaření. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, adresáti „*veřejných subjektivních práv a povinností v oblasti veřejné správy jsou v převážné většině právní laici, na nichž nelze vyžadovat, aby své žádosti formulovali zcela pregnantně a pojmenovávali věci přesnými zákonnými termíny, případně dokonce citovali v žádostech přesná zákonná ustanovení*“ (rozsudek ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008 - 49, č. 1746/2009 Sb. NSS, bod 16).

[18] Dále soud zvážil, zda správní orgán I. stupně pochybil, pokud nedoručil předvolání k ústnímu jednání na den 23. 4. 2012 do stěžovatelovy datové schránky. Dle § 19 odst. 2 správního řádu má doručování do datové schránky přednost před doručováním prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Toto platí také při doručování fyzickým osobám, které si datovou schránku fyzické osoby zpřístupnily v průběhu správního řízení. Jak již zdejší soud uvedl, „[a]dresa pro doručování zvolená účastníkem řízení podle § 19 odst. 3 správního řádu nemůže vyloučit doručování prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, má-li adresát rozhodnutí datovou schránku zřízenou a zpřístupněnou“ (rozsudek ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 As 90/2010 - 95).

[19] V řízení před správními soudy stěžovatel tvrdil, že datovou schránku měl zpřístupněnou již 13. 3. 2012. Svě tvrzení podložil též listinným důkazem. Před krajským soudem se tedy domáhal určení neplatnosti doručení písemnosti ze dne 22. 3. 2012, neboť fikce doručení nemohla dle judikatury NSS nastat. Pokud totiž správní orgán účastníku řízení, který měl zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku, nesprávně doručoval prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, je vyloučeno uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (viz rozsudek ze dne 10. 4. 2013, čj. 4 As 6/2013 - 28).

[20] Stěžovatel namítá, že krajský soud opomněl provést jím navrhovaný listinný důkaz – sdělení Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2012, které mělo prokázat, že stěžovatel měl datovou schránku fyzické osoby zpřístupněnou již dne 13. 3. 2012. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ze spisu krajského soudu vskutku plyne, že stěžovatel na tento důkazní prostředek v žalobě výslovně odkazoval. Ke svému žalobnímu návrhu jej přiložil. Krajský soud mylně uvádí, že žádný takový důkazní prostředek ve spise není.

[21] Krajský soud tedy pochybil, pokud důkaz neprovedl, respektive nevysvětlil, proč není provedení důkazu v tomto případě třeba. Jde o takovou vadu, která pravidelně vede ke kasaci rozhodnutí krajského soudu, což je opodstatněno kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V tomto případě však zrušení rozsudku s ohledem na dále uvedené není na místě. Krajský soud totiž ve své další argumentaci obsažené na stranách 18 a 19 v podstatě dospěl k závěru, který činí otázku existence datové schránky v okamžiku doručování písemnosti nevýznamnou (viz bod [24] níže). S touto argumentací se přitom zdejší soud ztotožňuje.

[22] Z judikatury zdejšího soudu plyne, že při doručování písemnosti správní orgány musí respektovat zákonná pravidla. Nesmí tedy zásadně své písemnosti doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pokud měl v dané době stěžovatel již zpřístupněnou datovou schránku. Ne každé porušení zákona má však automaticky vliv na zákonnost řízení jako celku. Judikatura vychází z materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je v souladu s jeho smyslem a účelem především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. Právě s ohledem na smysl a účel doručování soud nemůže setrvat jen v úzké hranici formálně legalistické interpretace pozitivního práva, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu. Navzdory vyloučení fikce doručení ve výše zmíněných situacích (např. cit. rozsudek čj. 4 As 6/2013 - 28) platí, že pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna. Neplatnosti doručení se tudíž nemůže domáhat ten, jenž byl s písemností seznámen (viz argumentaci v cit.

pokračování

rozsudku čj. 1 As 90/2010 - 95, srov. též rozsudek ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 31/2011 - 88, bod 16).

[23] Soud proto za významnou považuje otázku, zda písemnost byla doručena jiným nezpochybnitelným způsobem, zda se stěžovatel s jejím obsahem seznámil a mohl dále v správním řízení uplatňovat svá procesní práva. *Klíčové tedy je, zda stěžovatel písemnost vskutku fyzicky obdržel.* Pokud ano, samotná skutečnost eventuálního pochybení správního orgánu při doručování nemůže mít na zákonnost řízení žádný vliv.

[24] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že důkazní břemeno ohledně skutečného doručení leží na správním orgánu. Polemizuje se závěry krajského soudu, který seznámení se s písemností dovodil ze stěžovatelovy žádosti o přerušení řízení, jež bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno před ústním projednáním přestupku. Krajský soud k tomuto uvedl, že žádost o přerušení řízení včetně omluvy z jednání byla reakcí na předvolání stěžovatele k jednání dne 23. 4. 2012 (s. 18 – 19).

[25] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry krajského soudu. Na celou věc nutno nahlížet v celém kontextu průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Jak je obsažně popsáno v bodech [14] a [15], doručování stěžovateli na jím udanou adresu probíhalo v podstatě stejným stylem – vždy nejprve doručení fikcí (vhození písemnosti do schránky), na to stěžovatel reaguje a omlouvá se z ústního jednání. Tak tomu bylo i při předvolání na jednání dne 23. 4. 2012. Jakkoliv se v žádosti o přerušení řízení stěžovatel omlouvá za neúčast na *případném* ústním jednání, z časování stěžovatelovy písemnosti je, stejně jako u jeho předchozí žádosti, patrné, že je reakcí na předvolání, které si stěžovatel ze schránky vybral. Adjektivum „případné“ evidentně míří na eventualitu, že správní orgán řízení nepřeruší, neboť právě přerušení řízení se stěžovatel v první řadě domáhal. Zdejší soud zdůrazňuje, že žádost stěžovatel podal čtyři dny poté, co mu ji pošta vhodila do schránky, a dvanáct dní před samotným jednáním ve věci. Na adrese, na níž mu pošta vhodila do schránky předvolání, se stěžovatel léčil po svém úrazu; to vyplývá z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, které správnímu orgánu stěžovatel při omluvě své nepřítomnosti na ústním projednání přestupku předložil. O materiálním seznámení stěžovatele s předvoláním k ústnímu jednání proto nemůže být žádných pochyb.

[26] Celý komplex stěžovatelových námitek je tedy nedůvodný. Případné provedení důkazu, které by osvědčilo, že stěžovatel vskutku měl k danému datu zřízení datovou schránku, by nemohlo nic změnit na tom, že i kdyby snad vskutku doručoval správní orgán předvolání nesprávně, stěžovatel se s předvoláním materiálně seznámil.

[27] Nejvyšší správní soud nad rámec nezbytně nutného poznamenává, že ze stěžovatelova střídavého přijímání a nepřijímání doručovaných písemností je patrné, že stěžovatel při své obhajobě v řízení o jeho přestupkovém jednání zvolil taktiku selektivní součinnosti s orgány veřejné správy. Pokud měl stěžovatel na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti evidovanou adresu místa pobytu, kde se léčil a v průběhu této pracovní neschopnosti na této adrese písemnosti ve své věci nepřijímal, respektive dokonce tvrdí, že tuto adresu neměl v úmyslu určit pro doručování, ale jen pro doručení, jeho jednání vykazuje znaky účelového až obstrukčního jednání.

[28] Nejvyšší správní soud již zdůraznil smluvní pojetí státu, představujícího konsensuální odraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod. „*Ve svých důsledcích by se [...] tento základní vzorec právních vztahů jevil jako zcela neefektivní, pakliže by v praxi bylo připuštěno zneužívání procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva*“ (viz rozsudek ze dne 12. 5. 2008, čj. 5 As 44/2007 - 93; srov. přiměřeně též rozsudek ze dne 18. 8. 2005, čj. 2 Afs 202/2004, č. 1115/2007 Sb. NSS).

[29] Sám stěžovatel v kasační stížnosti účelově vybírá z fondu judikatury Ústavního soudu právě takové právní názory, které, vytržené zcela z kontextu odůvodnění rozhodnutí, aprobují názor, že jakákoliv „*taktika a způsob vedení obhajoby je výlučně v dispozici obviněného*“ (viz náleze ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09, N 43/56 SbNU 479). Tak tomu ovšem evidentně není. Nejvyšší správní soud již s odkazem na judikaturu Ústavního soudu dovedl obecný zájem na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). „*Tyto objektivní lhůty - ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného - váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem i na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale i takové, které - ačkoli takové znaky postrádají - sledují již mimoprocesní cíle*“ [rozsudek ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011 - 81, č. 2452/2012 Sb. NSS, bod 42, s odkazem na náleze ze dne 25. 9. 1996 sp. zn. III. ÚS 83/96 (N 87/6 SbNU 123; 293/1996 Sb.)].

[30] Dle čl. 38 odst. 2 Listiny má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Toto právo je nutno aplikovat i v řízení před správním orgánem. Zákonná konkretizace zásad ústnosti a bezprostřednosti v přestupkovém řízení je obsažena v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Pokud se však řádně předvolaný účastník k jednání odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného. Jedním z aspektů řádného správního procesu v přestupkových věcech je tedy ústní projednání přestupku. V nyní projednávané věci dal správní orgán I. stupně stěžovateli dvě možnosti, kdy se ústního projednání jeho věci mohl účastnit. Z prvního nařízeného jednání se stěžovatel omluvil z důvodu dlouhodobě plánované zahraniční cesty, na druhé se pak nedostavil, neboť o něm prý nebyl informován, současně se však z tohoto jednání omlouval z důvodů údajně neuspokojivého zdravotního stavu (viz bod [15] shora). Omluva nebyla správním orgánem akceptována. Co se týče údajného nevyrozumění, již bylo shora obsažně vysvětleno, že stěžovatel předvolání na jednání dostal, a pokud se na něj přesto nedostavil, musí to jít nutně k jeho tíži.

III.B.

Námítka nedostatečně zjištěného skutkového stavu

pokračování

[31] V přestupkovém řízení se žalovaný opíral o spis Policie ČR a dále o přestupkový spis Městského úřadu Kroměříž, přitom vycházel zejména z následujících podkladů: (1) oznámení o přestupku a oznámení přestupku sepsané na místě silniční kontroly; (2) fotodokumentace pořízené silničním radarovým rychloměrem AD9C, na které je zřetelné vozidlo registrační značky X a zjištěná průjezdová rychlost 78 km/hod. dne 17. 11. 2011 v 20.10 hodin v obci Kroměříž na ulici Havlíčkova, ve směru jízdy na obec Rataje; (3) ověřovací list č. 107/11 ze dne 9. 5. 2011 silničního radarového rychloměru, ze kterého vyplývá, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze; v danou dobu splňoval podmínky a požadavky na míru přesnosti měření. Platnost ověření končila dne 8. 5. 2012; (4) úřední záznam o přestupku zpracovaného hlídkou Policie ČR, dopravního inspektorátu Kroměříž, ze dne 17. 11. 2011, ze kterého vyplývá, že vozidlo zn. Mitsubishi Pajero, X, bylo zastaveno hlídkou Policie ČR v obci Kroměříž, na ulici Havlíčkova, po prokázání totožnosti byl jako řidič vozidla identifikován stěžovatel a v podaném vysvětlení uvedl, že „*s uvedeným přestupkem nesouhlasí a tento chce vyřešit ve správním řízení*“; (5) osvědčení č. 154/10 ze dne 10. 6. 2010, kterým byl osvědčen nstržm. M. K. jako osoba oprávněna ovládat měřič rychlosti AD9C; (6) výpis z evidenční karty řidiče; (7) protokol o ústním jednání, kde byly zjištěné skutečnosti rekapitulovány; a (8) vyjádření obviněného z přestupku ze dne 3. 5. 2012.

[32] Stěžovatel správnímu orgánu vytýká nedostatečné zjištění skutkového stavu. Zjištěný skutkový stav prý nemá oporu ve spisové dokumentaci, je neúplný, vyžaduje zásadní doplnění a stěžovatel o něm přechovává důvodné pochybnosti. Pokud se nepodařilo správním orgánům jednoznačně prokázat, že se stěžovatel přestupku dopustil, připadala v úvahu aplikace zásady *in dubio pro reo*, což správní orgány ani krajský soud vůbec nevzaly v potaz. Proto prý řízení před správními orgány bylo stíženo vadou, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí správních orgánů zrušit.

[33] Nejvyšší správní soud poznamenává, že podklady, které správní orgány použily k zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny, zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35). Zdejší soud nicméně musí přezkoumat stěžovatelovy kasační námitky co do kvality zjištěného skutkového stavu.

[34] V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To vyjadřuje zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu), podle níž (ve spojení s § 50 a § 52 správního řádu) správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti.

[35] V řízení o přestupcích se dále uplatňuje zejména zásada presumpce neviny, zásada v pochybnostech ve prospěch (*in dubio pro reo*), zásada postihu za zaviněné jednání (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Proto pouze v případech, je-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, správní orgán může uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek NSS ze

dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005 - 55). Není-li mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl přestupek spáchán (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2013, čj. 7 As 145/2012 - 39).

[36] V kasační stížnosti stěžovatel kritizuje, že se žalovaný a posléze ani krajský soud nezabývaly oprávněností jeho námitek k zjišťovanému skutkovému stavu. Přitom odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu, který prý jeho výtku nesprávného postupu při měření rychlosti (měření v rozporu s návodem k obsluze) věcně nepřezkoumal z důvodu, že stěžovatel tuto námitku policistům nesdělil již na místě.

[37] Zdejší soud především nesdílí přesvědčení stěžovatele, že by závěry krajského soudu ohledně nutnosti namítat pochybnosti již v prvním stupni přestupkového řízení znamenaly, že by se žalovaný nebo krajský soud sám těmito námitkami nezabýval. Pokud krajský soud zmiňuje, že měl stěžovatel tyto námitky uplatnit již na místě měření, lze s tím v obecnosti souhlasit. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek čj. 1 As 96/2008 – 115 cit. v bodě [35]).

[38] Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného. Zdejší soud ale dodal, že „[t]o pochopitelně ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést - důkaz provede jen tehdy, pokud má za to, že by mohl přispět k objasnění věci. Pokud shledá, že navržený důkaz není způsobilý vyjasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, důkazní návrh neprovede; musí to však řádně zdůvodnit“ (viz rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009 – 60). Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

[39] Stěžovatel se v žalobě domáhal věcného přezkumu jeho pochybnosti o správnosti měření rychlosti. Kritizoval zejména platnost kalibrace měřícího zařízení, ale i správnost obsluhy a výběr stanoviště v intencích postupu předvídaného návodem k obsluze užitého měřícího zařízení. V rozsudku se krajský soud prý nedostatečně vypořádal se stěžovatelovou výtkou vůči správnosti měření rychlosti, neboť prý bez dalšího presumoval, že vyškolený policista dopravního inspektorátu je zárukou dodržení měřícího postupu v souladu s návodem k obsluze.

[40] Zdejší soud ze správního spisu zjistil, že v průběhu odvolacího správního řízení a posléze v průběhu řízení před soudem stěžovatel vyčetl čtyři různé nedostatky zjištěného skutkového stavu. Údajně nebylo zřejmě zjištěné, kde se přestupek stal (stěžovatelova rychlost mohla být změřena v okamžiku, kdy se nacházel na komunikaci s vyšší povolenou rychlostí). Radarový rychloměr nemusel rychlost projíždějícího vozidla změřit

pokračování

správně, neboť nebyl kalibrován. Naměřená rychlost prý neodpovídala skutečné rychlosti vozidla, jelikož byl rychloměr užit v rozporu s návodem k obsluze zařízení. Konečně zpochybnil osobu policisty, který rychloměr obsluhoval. Kasační námitky nicméně specificky směřují jen proti užití rychloměru způsobem nepředvídaným manuálem k obsluze silničního měřicího zařízení AD9C (nevhodný výběr měřicího stanoviště) a proti neomylnosti policisty provádějícího měření.

[41] Již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel tvrdil, že z manuálu k měření silničního radarového rychloměru zn. AD9C vyplývá „[Ž]e úsek, ve kterém se měření bude provádět, by měl být ve směru jízdy přímý v délce, která je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu“. Doporučené hodnoty pak jsou uvedeny v tabulce, přičemž při měření rychlosti ze vzdálenosti 35 m je doporučený boční odstup měřiče od středu měřeného jízdního pruhu maximálně 5 m. Při vzdálenosti 45 m je to 10 m, a 15 metrový odstup od středu měřeného pruhu může mít měřič, který zaznamenává rychlost v přímém úseku vozovky ze vzdálenosti 60 m. Stěžovatel přitom poukázal na to, že skutečný boční odstup měřiče od středu měřeného jízdního pruhu, jak je znát z fotodokumentace, byl 5 až 10 metrů, přičemž rychloměr byl nastaven na měření vozidel ve vzdálenosti do 30 m. V žalobě stěžovatel navíc dodává, že je výběr měřicího stanoviště zcela podstatný, neboť k faktorům ovlivňujícím výslednou hodnotu měření patří dle návodu k obsluze zvláště stromy, vysoká křoviska nebo tráva (zvláště mokrá, stožary pouličního osvětlení, dopravní značky, informační tabule apod.). Ty údajně mohou mít vliv na výslednou hodnotu měřeného objektu. Nedodržením těchto základních povinností vyplývajících z návodu k užívání měřicího zařízení mohlo dle stěžovatele dojít k odchylce měření. Návod k obsluze rychloměru a fotografický snímek místa měření stěžovatel předložil zdejšímu soudu jako návrhy důkazů. Stěžovatel také tvrdí, že v přezkumném řízení vyplynulo, že tyto jeho námitky vůči postupu při měření rychlosti byly oprávněné.

[42] Zdejší soud k tomu uvádí následující.

[43] Stížní tvrzení, že v přezkumném řízení (z kasační stížnosti není jasno v jakém) byly námitky vůči správnosti postupu měření rychlosti shledány jako odůvodněné, není přípustné. Stěžovatel tuto skutečnost tvrdí v rámci celého řízení poprvé až před Nejvyšší správním soudem, který nemůže jinak, než k těmto skutečnostem nepřihlédnout (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[44] Pokud jde o stěžovatelem navrhované důkazy – fotografický snímek místa měření a stránka č. 11 návodu k obsluze silničního měřicího zařízení typu AD9, Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že tyto důkazní návrhy stěžovatel předložil až v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tyto důkazy neprovedl, neboť na základě později pořízené fotografie místa měření a části návodu k obsluze silničního rychloměru není možné činit žádné závěry o přesnosti měření (k rychloměru srov. bod [45] níže). Na účinné zpochybnění výsledku měření by musely být zcela nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro zmíněné měření, tj. vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie nebo poukázáním na číslo stránky manuálu k obsluze rychloměru zjistit nelze.

[45] Co se týče podstaty stěžovatelovy argumentace, k té se žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „[f]unkce

přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření, nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje.“ Žalovaný tak zcela jednoznačně vysvětlil, že v daném případě nemohlo k nesprávnému měření dojít. Výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru. Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012 – 27). Podstatu odůvodnění žalovaného stěžovatel žalobou ani kasační stížností nezpochybnil. Tím je nyní řešená situace odlišná od případů, kdy se správní orgán s argumentací vůbec nevypořádal (např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, body 30-35).

[46] Pokud jde o věrohodnost kvality a přesnosti měření ztělesněnou v osobě policisty, který dle stěžovatele mohl svým omylem způsobit nepřesnost měření rychlosti jeho vozidla, soud odkazuje na rozsáhlou argumentaci žalovaného, který přesvědčivě vysvětlil, proč je policista dopravního inspektorátu nejpovolanější osobou k měření rychlosti vozidel. Žalovaný zejména uvedl, že „[p]okud by správní orgány měly připustit pochybnosti o schopnosti policisty obsluhující radarový rychloměr s tímto zacházet, pak by bylo možné začít trvat na prokazování toho, zda vůbec dotyčná osoba přísluší k Policii ČR, zda má obdobnou i zdravotní způsobilost k výkonu tohoto povolání, zda umí používat služební zbraň, atp. [Ú]řední osobě je navíc známo, že obsluha uvedeného typu měřicího přístroje spočívá toliko v nastavení směru (v daném případě, kdy bylo změřeno protijedoucí vozidlo se jedná o „příjezd“) a nastavení limitu rychlosti vozidel, při jejímž překročení se změření provede spolu se zajištěným záznamem.“

[47] Zdejší soud zjistil, že dle spisu měl policista k měření rychloměrem typu AD9C certifikát. Ten ho k výkonu této činnosti, nad rámec skutečnosti, že je zaměstnán u dopravního inspektorátu, opravňoval. Bylo by mimo jakýkoliv rozumný výklad zásady materiální pravdy, pokud by v řízení o přestupku měl správní orgán prokazovat negativní skutečnost, zde že k omylu policistu obsluhujícího rychloměr nedošlo.

[48] Stěžovatel dále zamýšlí prokázat omylnost policistů prostřednictvím úředního záznamu ze dne 17. 11. 2011, kde „na důkaz souhlasu“ policistů s úředním záznamem chybějí jejich vlastnoruční podpisy. Tento důkazní prostředek není účelné v řízení o kasační stížnosti provádět, neboť potenciální zjištění plynoucí z tohoto důkazu by nebylo nijak schopné prokázat nesprávnost postupu policistů při měření rychlosti vozidla řízeného obviněným. Proto tento důkazní návrh zdejší soud neakceptoval. Lze ostatně jen zopakovat uvedené (srov. v bodu [45] výše), že v případě nesprávně nastaveného zařízení, a tedy i při jakémkoli chybném měření, se přístroj automaticky vypne.

[49] Z provedeného dokazování před správním orgánem žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření). Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce ± 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je tedy chybnost měření objektivně vyloučena. V případě nesprávného nastavení přístroje by přístroj rychlost nezměřil. Rychloměr byl navíc obsluhován řádně proškoleným policistou.

[50] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se

pokračování

žalobce dopustil přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že stěžovatel řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci.

[51] Závěry zdejšího soudu nezmění ani stížný argument zásadou *in dubio pro reo* (k výkladu této zásady srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 As 1/2010 - 58). V nyní projednávané věci totiž žádné pochybnosti o skutkovém stavu neexistovaly. Provedené důkazy nemohou jako celek vést k jinému závěru, než že stěžovatel uvedený přestupek spáchal (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2013, čj. 7 As 145/2012 - 39).

[52] Námitka vad řízení spočívajících v nedostacích zjištěného skutkového stavu je proto nedůvodná.

III.C.

Nepřezkoumatelnost v rozsahu uložení druhu sankce a její výměry

[53] Stěžovatel zpochybňuje přezkoumatelnost závěrů správních orgánů a posléze i krajského soudu ohledně sankce a její výše. Jejich odůvodnění prý postrádá zásadu zákonnosti a individualizace sankce. Údajně nebyly hodnoceny konkrétní okolnosti způsobu spáchání přestupkového jednání, jeho následku, míry zavinění a osoby pachatele. Zejména není jasné, zda se jednalo o okolnosti přitěžující či polehčující.

[54] Nejvyšší správní soud konstatuje, že právní závěr vymezující sankci a její výměru je pouze důsledkem ostatních v odůvodnění rozhodnutí již vyřešených věcných a právních otázek. Proto je třeba na rozhodnutí podrobené přezkumu nepřezkoumatelnosti nahlížet jako na celek.

[55] Soud nemůže přitakat námitce nedostatků rozhodnutí co do zásady zákonnosti, neboť správní orgány při ukládání sankce plně respektovaly rozhodovací prostor a pravidla pro ně zákonem vymezená. Správní orgány a posléze (ačkoliv jen stručně) i soud se tímto aspektem rozhodnutí řádně zabývaly. Správní orgány odůvodnily, jaké přitěžující okolnosti měly vliv na ukládání sankce, přičemž neopomněly, že stěžovatel nebyl zcela bezúhonným řidičem (na kartě řidiče měl zaznamenaných již 5 přestupků), a přestupek spáchal vědomě nedbalostním jednáním. Navíc naměřená rychlost výrazně překračovala na tomto místě povolený rychlostní limit. Jako polehčující okolnost potom správní orgány zcela správně zahrnuly následek přestupku. Jelikož byl přestupek spáchán v nočních hodinách na výjezdové komunikaci, kde není velký provoz, ohrožení právem chráněného zájmu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích nebylo tak výrazné.

[56] Nad rámec již uvedeného lze poznamenat, že sankce za prokázaný přestupek byla uložena ve spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pro ukládání sankce za tento druh přestupku. Nejvyšší správní soud v nynějším případě musí konstatovat, že se stěžovatel jen těžko může dovolávat snížení beztak již mírné sankce.

[57] I tato námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr

[58] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[59] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující její obvyklou činnost, a proto jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu